

Οι σύγχρονοι Άγιοι ως κανόνας μη αποτείχισης

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Αποτείχιση ορίζεται η εκούσια απομάκρυνση από τα όρια της επίσημης Εκκλησίας εξαιτίας δογματικών ή κανονικών αποκλίσεων του ανώτερου, προπαντός, ιερατείου της. Στο όνομα της αποτείχισης,[1] ωστόσο, κανονικού μέτρου εξάπαντος προληπτικού και θεραπευτικού της προάσπισης της πίστεως έναντι των οινωδήποτε αιρετικών παρεκκλίσεων, παρατηρείται τελευταία μια νεοαιρετική ομώνυμη εκκλησιολογική τάση και στάση, σύμφωνα με την οποία και στο όνομα τού δήθεν γενικού οικουμενιστικού μαγαρισμού των Ορθοδόξων Επισκόπων ιερείς, μοναχοί και λαϊκοί αποκόπτουν εαυτούς από το σωτήριο Σώμα του Κυρίου, την Εκκλησία. Και αυτό δεν μπορεί παρά να συνιστά πλάνη.

Ἡ ΤΡΙΣ ΤΩΝ ΟΪΩΝ
ΜΕΩΝ ἸΟΥΝΤΩΝ

Πατριάρχης
Ἰεροσολύμων
1911-1913

Πατριάρχης
Ἰεροσολύμων
1913-1918

Πατριάρχης
Ἰεροσολύμων
1918-1920

Πατριάρχης
Ἰεροσολύμων
1920-1922

Οι σημερινοί αποτειχισθέντες, διακατεχόμενοι από το γνωστό σύνδρομο της κολοβής αλεπούς, θέλουν, ομοτρόπως με την αισώπεια πρωταγωνίστρια, να παρασύρουν και άλλους στην πλάνη τους, την οποία φυσικά και βαπτίζουν ορθοδοξία γνήσια, όπως προ αιώνος έγινε με το έτερο μεγάλο Σχίσμα των Παλαιοεορτολογιτών. Στην έκνομη εκ πνευματικής επόψεως προσπάθειά τους, χρησιμοποιούν και τα σύγχρονα όπλα της τεχνολογίας, ασκούντες την προπαγανδιστική τους τακτική μέσα από δικά τους sites, στρατευμένα στον «αγώνα» κατά της παναίρεσης του Οικουμενισμού, όπως φυσικά τη φαντασιώνονται εκείνοι εξαπλούμενη σε παγκόσμιο επίπεδο.

Αφορμή του παρόντος αποτέλεσε ένα άρθρο[2] δια του οποίου ο συντάκτης του προσπάθησε να αναιρέσει το κύριο και καίριο ακανθώδες επιχείρημα σε βάρος των αποσχισθέντων αδερφών: τη μη αποείχιση εκ των κόλπων της επίσημης και Κανονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας των σύγχρονων Αγίων και ηγιασμένων χαρισματούχων Γερόντων. Όταν γράφαμε προ καιρού[3] για τη στάση τους αυτήν αναφερόμενοι ως εις *παραδειγματικό εκκλησιολογικό άξονα*, επί του οποίου δύνανται απλανώς να βαδίζουν οι χριστιανοί των εσχάτων, το βασικό αντεπιχείρημα των αποτειχισθέντων ήταν πως δεν πρόκειται για Αγίους, αλλά απλά και μόνο για γέροντες, ει και χαρισματικούς. Σήμερα που δύο εξ αυτών αγιοκατετάγησαν επίσημα (Πορφύριος Κουσοκαλυβίτης και Παΐσιος Αγιορείτης) τολμάνε – φευ – ακραίοι εξ αυτών να προβαίνουν σε βλάσφημες δηλώσεις περί ενός δήθεν οικουμενιστικού σχεδίου αγιοποίησης ανθρώπων, που υποστηρίζουν έμμεσα το οικουμενιστικό οικοδόμημα της εποχής. Τα αυτά, άραγε, δεν κάνουν εδώ και χρόνια και οι Παλαιοημερολογίτες αναφερόμενοι στην Εκκλησία των νεοημερολογιτών; Σε όλες δε τις περιπτώσεις τούτες είναι είτε υποδόρια είτε προφανής η διολίσθηση στο αμάρτημα της βλασφημίας του Αγίου Πνεύματος (Μαρκ. 3:20-30, Λουκ. 12:10).

Η αλήθεια είναι ότι το υπό εξέτασιν άρθρο είναι πιο προσεχτικό και, ενώ πάει να υποπέσει στο ως άνω σοβαρότατο αμάρτημα, κάπως το σώζει και παραδέχεται την αγιότητα των ανδρών. Το βασικό του επιχειρηματολογικό, εντούτοις, οικοδόμημα ερείδεται επί αυτών ακριβώς των σύγχρονων αγίων, ήτοι περί της αποδόμησης του κύρους και της αμφισβήτησης της ορθότητας των πεπραγμένων και λεγομένων τους. Προσπαθεί να μας πείσει ότι όλοι αυτοί οι γεροντάδες – ένιοι εξ αυτών, σημειωτέον, και Άγιοι πλέον – δεν ακολούθησαν τη διαχρονική παράδοση της Εκκλησίας, που κατ' αυτόν είναι η υποχρεωτική αποείχιση στις περιπτώσεις των αιρέσεων.

Το άρθρο, αν και δομημένο σε (θεο)λογικές βάσεις ως προς το φαίνεσθαι τουλάχιστον, έχει, ωστόσο, εγγενώς πολλά προβλήματα. Για παράδειγμα, δεν μας

ξεκαθαρίζει το αν παραδέχεται πως οι σύγχρονοι γέροντες είναι απλοί χαρισματούχοι ή και Άγιοι (οι δύο είπαμε ήδη αναγνωρίστηκαν και επίσημα και έπεται η συνέχεια). Επίσης συγχέει την έννοια της Παράδοσης, την οποία αποδίδει γενικά και αόριστα στην Εκκλησία, από την οποία εν προκειμένω εμμέσως πλην σαφώς εξαιρεί τους γέροντες και Αγίους, οι οποίοι, κατ' αυτόν, δεν είναι αλάθητοι. Να παρενθέσουμε εδώ ότι δεν δίνεται καμιά επαρκής επεξήγηση επί της παραδοχής των παλαιότερων Αγίων, η οποία, ως και επί των συγχρόνων, δεν είναι τίποτε περισσότερο από καθαρό θέμα πίστης...

Φυσικά και δεν έχουμε καμιά πρόθεση ούτε να απαντήσουμε διεξοδικά ούτε να αποδομήσουμε τα επιχειρήματα του γράφοντος. Αυτό που θέλουμε να καταδειχθεί είναι μια προφανής αλήθεια, την οποία τεχνηέντως παρακάμπει εκείνος: πως δεν πρόκειται για μεμονωμένες απόψεις ενίων γερόντων, αλλά για ένα άτυπο *consensus partum*, στο οποίο ακριβώς εδράζεται και η Ορθόδοξη Πατερική Παράδοση.

Οι σύγχρονοι Γέροντες και Άγιοι εξάπαντος δεν πρέπει να συγκρίνονται με τους αρχαιότερους με βάση την παλαιότητα (!), καθώς έτσι αδιοράτως ακυρούται η διαχρονικότητα της δύναμης της Εκκλησίας να παράγει Αγίους. Έπειτα, αναφορικά με το εν λόγω άρθρο έχουμε να κάνουμε τρεις ακόμη ενδεικτικές παρατηρήσεις. Πρώτον, ότι αναφέρεται στη διαχρονική αποτειχιστική πρακτική της Εκκλησίας, χωρίς να αναφέρει παραδείγματα, πλην ενός επουσιώδους περιστατικού αντίδρασης σε παρεξήγηση εκλατίνισης ιερέως τινος. Δεύτερον, πως για τους γεροντάδες που αναφέρει ότι δεν αποτειχίστηκαν, δεν είναι έτσι ακριβώς τα πράγματα και προβάλλει τη μισή αλήθεια. Ενδεικτικά και μόνον, ο π. Ιερώνυμος Αιγίνης είχε πολλές επαφές με άτομα του νέου εορτολογίου και δεν αμφισβήτησε ποτέ τη σωτηριολογική δύναμη της Εκκλησίας μας, παρά το γεγονός ότι εορτολογικά επέστρεψε στο «πάτριο» εορτολόγιο μάλλον για προσωπικούς λόγους. Τρίτο και τελευταίο, μιλάει για το υποχρεωτικό της αποτειχίσεως με βάση μια «εντολή» του οσίου Παϊσίου σε αγιορείτικη μονή να αποτειχιστεί, χωρίς να μας εξηγεί γιατί ο ίδιος ο όσιος τελικά εκοιμήθη σε κοινωνία με την «αίρεση»! Και ο μακρύς κατάλογος των αυτοαναιρέσεών του θα μας φάει πολύ χρόνο...

Όλοι όσοι προσπαθούν να αμφισβητήσουν παντοιοτρόπως τους σύγχρονους γεροντάδες (ακόμη και για πιθανότητα φοβιών τους, έγραψε!) δεν μπορούν να μας εξηγήσουν για ποιον λόγο υπάρχει περίπτωση να πλανήθηκαν εκείνοι (και καλά δεν είχαν πληροφόρηση καλή, αναφέρει, λες και τους έλειπε η θεία τοιαύτη, την οποία συνεπαγωγικά διεκδικεί ο κύριος δι' εαυτόν) και όχι οι σημερινοί αποτειχισθέντες, οι αυτόκλητοι «φορείς» της Παράδοσης, ώστε να ακολουθούμε το πεπλανημένο παράδειγμα των τελευταίων.

Είναι αληθές ότι ακόμη και η στάση των όποιων γερόντων και Αγίων κρίνεται από την Ορθόδοξη Παράδοση, τη βιβλική και πατερική και ασκητική και ευχαριστιακή. Από το σύνολο σώμα της Εκκλησίας και δη από τον λαό του Θεού. Δεν ειδωλοποιούμε τη στάση του α ή β γέροντα, αλλά και δεν μπορούμε να παρακάμψουμε έτσι απλά και ελαφρά τη καρδία την προκείμενη *σύμφωνη* εκκλησιολογική στάση τους, γνωρίζοντας σαφέστατα την κοινωνία τους με τον Θεό και το πνευματικό ύψος στο οποίο είχαν φτάσει.[4] Δεν θα πρέπει, επίσης, να ξεχνάμε ότι δεν είδαμε ούτε στην περίπτωση των εν λόγω γερόντων ούτε στην πρόσφατη εκκλησιαστική μας ιστορία κάποια επίσημη πράξη αιρετικού χαρακτήρα, όπως για παράδειγμα κάποια παράνομη ένωση και λειτουργική κοινωνία με τους Ρωμαιοκαθολικούς. Το θέμα του Οικουμενισμού, χωρίς να εθελotuφλούμε ότι δεν είναι υποστατό σε κάποιες περιπτώσεις, σίγουρα αποτελεί μια συγκεχυμένη και απροσδιόριστη αφορμή, εκ της οποίας μπορεί να αρπαχτεί ο οιοσδήποτε θέλει να δημιουργήσει ένα υπερορθόδοξο αντάρτικο φονταμενταλιστικής υφής και προέλευσης. Πού θα οδηγήσει, όμως, και πού θα τελειώσει όλη αυτή η ακαταστασία; Αυτά τα έκτροπα προβλέποντας οι σύγχρονοι Πατέρες εν Πνεύματι, τήρησαν οι ίδιοι και προέτρεψαν σε συνετή παραμονή εντός των κόλπων της Εκκλησίας, μακριά από ζηλωτικές και αντικανονικές ενέργειες και αποσχίσεις, χωρίς, επαναλαμβάνουμε, σε καμιά περίπτωση να παρακάμπτουν τη δογματική ακρίβεια της Ορθόδοξης πίστης και πράξης.

Όπως ορθά προφήτεψε ο όσιος Παΐσιος, αν αρχίσουμε να αποτειχιζόμαστε, θα κομματιαστούμε όπως οι Προτεστάντες, συστήνοντας έκαστος μια δική του Εκκλησία, όπως βλέπουμε ήδη στη Σερβία (Αρτέμιος) και στην περιοχή της Λάρισας (Ευθύμιος). Θα καταντήσουμε σε πολλά μικρά συνοδικά σχήματα, αντιμαχόμενα αλλήλοις, όπως μας δίδαξε το πρόσφατο παράδειγμα του παλαιοημερολογισμού. Πρόκειται για *εκκλησιολογικές πλάνες* και τίποτε περισσότερο. Τώρα, αν θέλει ο καθένας να βρει ιστορικά και πατερικά «παραδείγματα» να δικαιώσει εαυτόν, μπορεί να το πράξει και να σχίσει την Εκκλησία. Εμείς, ωστόσο, δεν αφιστάμεθα της συνετής εκκλησιαστικής διαχρονικής παράδοσης, όπως άριστα και *διακριτικότετα* εξεφράσθη προσφάτως

υπό των ηγιασμένων Γερόντων της εποχής μας, όσιο Πορφύριο, όσιο Παΐσιο, Ιάκωβο, Σωφρόνιο, Αμφιλόχιο, Φιλόθεο, Σίμωνα, Βησσαρίωνα, Ευμένιο, Γαβριηλία, Μακαρία, Επιφάνιο, άγιο Ιουστίνο... Ας ακολουθήσουμε την ωραία «πλάνη τους», να ζεις την πνευματική ζωή ορθοδόξως και χωρίς φανατισμούς και εκκλησιολογικές υποχονδρίες, μέσα στους κόλπους της Μίας, Αγίας, Αποστολικής και Καθολικής Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας του Χριστού.

[1] Κανών ΙΕ΄ της Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

[2] http://apotixisi.blogspot.gr/2015/02/blog-post_54.html#more

[3] Νούση Κώστα, *Όσιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης, Εκκλησιολογία - Θεολογία*, εκδ. Γρηγόρη 2014, σσ. 177 κ. εξ.

[4] http://aktines.blogspot.gr/2014/11/15_28.html